

ΛΟΥΣΙ ΦΟΛΕΪ
ΤΟ
ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
Χρήστος Καφάλης

**ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΠΤΟΙ.
ΕΝΑΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ.**

ΠΑΡΟΝ

2 Ιανουαρίου 2019

ΧΕΔΕΡ

Βλέπω έναν άντρα να πλησιάζει μέσα στο χιόνι που πέφτει. Από αυτή την απόσταση, έτσι όπως ξεπροβάλλει πίσω από το λευκό πέπλο, μετά βίας θυμίζει άνθρωπο, είναι μια αδιόρατη μορφή.

Καθώς με πλησιάζει, καταλαβαίνω πως είναι ο Νταγκ, ο θηροφύλακας. Κινείται με γοργό βήμα προς το Καταφύγιο, συνειδητοποιώ, προσπαθεί να τρέξει. Όμως το χιόνι που έχει πέσει κι εξακολουθεί να πέφτει τον δυσκολεύει. Σε κάθε του βήμα παραπατά. Κάτι κακό έχει συμβεί. Το ξέρω, κι ας μην μπορώ να διακρίνω το πρόσωπό του.

Καθώς πλησιάζει, διαπιστώνω πως τα χαρακτηριστικά του προσώπου του έχουν παγώσει από το σοκ. Αναγνωρίζω αυτή την όψη. Την έχω ξαναδεί. Είναι η έκφραση ανθρώπου ο οποίος έχει αντικρίσει κάτι φρικιαστικό, κάτι πέρα από τα όρια των συνηθισμένων ανθρώπινων εμπειριών.

Ανοίγω την πόρτα του Καταφυγίου, παραμερίζω για να

περάσει. Φέρνει μαζί του μια ριπή παγωμένου αέρα, έναν μανδύα χιονιού.

«Τι συνέβη;» τον ρωτάω.

Ακολουθεί σιωπή, μια παρατεταμένη παύση, στη διάρκεια της οποίας επιχειρεί να πάρει ανάσα. Όμως το βλέμμα του μαρτυρά το τι έχει συμβεί, πριν προλάβει να το περιγράψει με λόγια, μια βουβή περιγραφή τρόμου.

Κάποια στιγμή μιλάει. «Εντόπισα τον αγνοούμενο επισκέπτη».

«Καλό αυτό» λέω. «Πού...;»

Εκείνος γνέφει αρνητικά, οπότε νιώθω την ερώτηση να σβήνει πάνω στα χείλη μου.

«Βρήκα ένα πτώμα».

Τρεις μέρες νωρίτερα
30 Δεκεμβρίου 2018

EMMA

Καινούρια χρονιά. Όλοι μαζί, για πρώτη φορά εδώ και πάρα πολύ καιρό. Εγώ κι ο Μαρκ, η Μιράντα και ο Τζούλιεν, ο Νικ και ο Μπο, η Σαμίρα και ο Τζάιλς, το έξι μηνών μωρό τους, η Πρίγια. Και η Κέιτι.

Τέσσερις χειμωνιάτικες μέρες στην απομόνωση των Υψιπέδων της Σκοτίας. Λοχ Κόριν, έτσι ονομάζεται η περιοχή. Πρόκειται για έναν χώρο με ιδιαίτερα ελεγχόμενη πρόσβαση: επιτρέπουν σε μόλις τέσσερις ομάδες να διαμείνουν εδώ κάθε χρόνο, καθώς τον υπόλοιπο καιρό αποτελεί ιδιωτική κατοικία. Η συγκεκριμένη εποχή του χρόνου, όπως φαντάζεστε, είναι αυτή με τη μεγαλύτερη ζήτηση. Χρειάστηκε, πρακτικά, να κλείσω δωμάτια την επομένη της Πρωτοχρονιάς πέρυσι, με το που άνοιξαν οι κρατήσεις. Η γυναίκα με την οποία μίλησα με διαβεβαίωσε πως, καθώς η παρέα μας θα καταλάμβανε το μεγαλύτερο μέρος των εγκαταστάσεων, λογικά θα είχαμε όλο τον χώρο στη διάθεσή μας.

Βγάζω και πάλι το φυλλάδιο από την τσάντα μου. Είναι

φτιαγμένο από σκληρό χαρτί, ακριβή εκτύπωση. Απεικονίζει μια λίμνη περιστοιχισμένη από έλατα, ενώ πίσω τους υψώνονται βαθυκόκκινες κορυφές βουνών, αν και τώρα θα είναι καλυμμένες από χιόνια. Σύμφωνα με τις φωτογραφίες, το Καταφύγιο –το «Νέο Καταφύγιο», όπως το περιγράφει το φυλλάδιο– είναι μια μεγάλη γυάλινη κατασκευή εξαιρετικά μοντέρνας αισθητικής, σχεδιασμένη από έναν κορυφαίο αρχιτέκτονα, ο οποίος πρόσφατα κατασκεύασε το θερινό περίπτερο της γκαλερί Serpentine. Νομίζω πως το σκεπτικό είναι να αποτελεί το κτίριο φυσική συνέχεια των γαλήνιων νερών της λίμνης, να αντανακλά το τοπίο και τις αυστηρές γραμμές της ψηλότερης κορυφής, του Μανρό, όπως ονομάζουν εδώ τις κορυφές πάνω απ' τα εννιάκόσια μέτρα, που υψώνεται πίσω του.

Κοντά στο Καταφύγιο, που φαντάζει συγκριτικά κολλοσιαίο, διακρίνεται ένα μικρό συγκρότημα κατοικιών, που μοιάζουν να κουρνιάζουν μαζί για ζεστασιά. Αυτές είναι οι καμπίνες· από μία για κάθε ζευγάρι, αν και θα συγκεντρωνόμαστε για να γευματίσουμε όλοι μαζί στο κυνηγετικό καταφύγιο, το μεγαλύτερο κτίριο στο κέντρο. Με εξαίρεση το Δείπνο των Υψιπέδων την πρώτη μας βραδιά –«παρασκευασμένο από ντόπια, εποχικά προϊόντα»– θα ετοιμάζουμε μόνοι μας το φαγητό μας. Φρόντισαν και παρήγγειλαν τα τρόφιμα που τους ζήτησα. Έστειλα μια μεγάλη λίστα από καιρό πριν: φρέσκες τρούφες, φουαγκρά, στρείδια. Σχεδιάζω ένα πραγματικά λουκούλλειο γεύμα για την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, και ανυπομονώ να έρθει η ώρα. Λατρεύω τη μαγειρική. Το φαγητό φέρνει τους ανθρώπους πιο κοντά, έτσι δεν είναι;

* * *

Το συγκεκριμένο σκέλος του ταξιδιού είναι ιδιαίτερα εντυπωσιακό. Έχουμε τη θάλασσα στη μια πλευρά, και κάθε τόσο το έδαφος καταλήγει σε γκρεμούς, έτσι που σου δημιουργείται η αίσθηση πως μια λάθος κίνηση θα ήταν ικανή να μας στείλει στο κενό. Το νερό είναι σκούρο γκρίζο, φαντάζει αγριεμένο. Σ' ένα λιβάδι, στην κορυφή ενός γκρεμού, τα πρόβατα έχουν μαζευτεί όλα μαζί σ' ένα σημείο, σαν να προσπαθούν να ζεσταθούν. Ο άνεμος ακούγεται· κάθε τόσο, χτυπάει με ορμή πάνω στα παράθυρα και ολόκληρο το τρένο τραντάζεται.

Όλοι οι άλλοι έχουν αποκοιμηθεί, ανάμεσά τους και η μικρούλα Πρίγια. Ο Τζάιλς, μάλιστα, ροχαλίζει.

«Κοιτάξτε» θέλω να πω «κοιτάξτε τι όμορφα που είναι!».

Εγώ σχεδίασα αυτό το ταξίδι, οπότε αισθάνομαι κατά κάποιον τρόπο υπεύθυνη γι' αυτό, αγχώνομαι μήπως οι άλλοι δεν περάσουν καλά, μήπως στραβώσουν τα πράγματα. Κι επίσης, ήδη, μια αίσθηση περηφάνιας για τις μικρές επιτυχίες του... για παράδειγμα, την εικόνα που αντικρίζω τώρα, αυτή την άγρια ομορφιά έξω απ' το παράθυρο.

Δεν είναι παράξενο που κοιμούνται όλοι τους. Σηκωθήκαμε αξημέρωτα για να προλάβουμε το τρένο, μάλιστα η Μιράντα έδειχνε ιδιαίτερα ενοχλημένη με το πόσο νωρίς ξεκινούσαμε. Κι εκτός αυτού, όλοι τους το έριξαν στο ποτό. Ο Μαρκ, ο Τζάιλς και ο Τζούλιεν πήγαν από νωρίς στο μπαρ, την ώρα που το τρένο βρισκόταν κάπου στο Ντόνκαστερ, παρότι η ώρα ήταν μόλις έντεκα. Κατέληξαν ζαλισμένοι, χαρούμενοι και φωνακλάδες (οι επιβάτες στα

γειτονικά καθίσματα δεν έδειχναν ιδιαίτερα ενθουσιασμένοι με αυτή την εξέλιξη). Μοιάζουν ικανοί να επανέρχονται αβίαστα σ' ένα κλίμα συντροφικότητας, όσος καιρός κι αν έχει περάσει από την τελευταία φορά που συναντήθηκαν, ιδίως με τη βοήθεια μερικών ποτηριών μπίρας.

Ο Νικ και ο Μπο, ο Αμερικανός φίλος του, δεν συμμετέχουν ιδιαίτερα σ' αυτή την αγορίστικη παρέα, καθώς ο Νικ δεν αποτελούσε μέλος της συντροφιάς τους στην Οξφόρδη... αν και η Κέιτι έχει ισχυριστεί στο παρελθόν πως η εξήγηση δεν είναι τόσο απλή, ότι υπάρχει μια λανθάνουσα ομοφοβική τάση μεταξύ των άλλων αγοριών. Ο Νικ είναι φίλος της Κέιτι, πρώτα και κύρια. Είναι φορές που έχω την έντονη αίσθηση πως εμάς τους υπόλοιπους δεν μας συμπαθεί ιδιαίτερα, πως μας ανέχεται απλώς και μόνο για το χατίρι της Κέιτι. Ανέκαθεν υποψιαζόμουν πως υπήρχε μια ψυχρότητα στη σχέση του Νικ με τη Μιράντα, ενδεχομένως επειδή και οι δυο τους είναι τόσο δυναμικοί χαρακτήρες. Κι όμως, αυτό το πρωινό συμπεριφέρονταν σαν κολλητοί, πιάστηκαν αγκαζέ και τράβηξαν γραμμή στον σταθμό, προκειμένου να αγοράσουν τα «απαραίτητα» για το ταξίδι. Τα απαραίτητα αποδείχτηκε πως ήταν ένα υποδειγματικά δροσερό μπουκάλι Σανσέρ, το οποίο ο Νικ εμφάνισε μέσα από μια ισοθερμική τσάντα, υπό τα ελαφρώς ζηλόφθονα βλέμματα εκείνων που έπιναν μπίρες. «Ήθελε να πάρει τζιν με τόνικ, ξέρετε, αυτά που κυκλοφορούν σε τενεκεδάκια» μας είπε η Μιράντα «όμως δεν τον άφησα. Πρέπει να ξεκινήσουμε έτσι όπως σκοπεύουμε να πορευτούμε».

Η Μιράντα, ο Νικ και ο Μπο ήπιαν κρασί. Ακόμα κι η Σα-

μίρα αποφάσισε να πει ένα ποτηράκι την τελευταία στιγμή. «Έχουν δημοσιευτεί ένα σωρό στοιχεία που δείχνουν πως επιτρέπεται να πίνεις την περίοδο που θηλάζεις».

Η Κέιτι την κοίταξε κουνώντας το κεφάλι· η ίδια αρκέστηκε σε ένα μπουκάλι ανθρακούχο νερό. «Ω, έλα τώρα, Κέιτι» την παρακάλεσε η Μιράντα, χαμογελώντας πλατιά, καθώς της έτεινε ένα ποτήρι. «Σε διακοπές είμαστε!» Είναι δύσκολο να αρνηθείς το οτιδήποτε στη Μιράντα όταν προσπαθεί να σε πείσει να κάνεις κάτι, οπότε η Κέιτι πήρε το ποτήρι, προφανώς, και ήπια διστακτικά μια γουλιά.

Το ποτό βοήθησε να χαλαρώσει κάπως το κλίμα· είχε προκύψει ένα μικρό μπέρδεμα με τις θέσεις όπου θα καθόμασταν όταν επιβιβαστήκαμε. Όλοι ήμασταν κουρασμένοι και κακόκεφοι καθώς προσπαθούσαμε να βγάλουμε άκρη. Αποδείχτηκε πως, από τα εννέα καθίσματα της κράτησης, το ένα, άγνωστο πώς, βρισκόταν στο διπλανό βαγόνι, ξεκάρφωτο. Το τρένο ήταν φίσκα, λόγω των γιορτών, οπότε δεν υπήρχε κανένα περιθώριο αλλαγών.

«Προφανώς, αυτή είναι η θέση μου» είπε η Κέιτι. Η Κέιτι, βλέπετε, είναι αυτή που περισσεύει, μιας και δεν έχει σχέση. Κατά κάποιον τρόπο, νομίζω πως θα μπορούσατε να πείτε πως είναι περισσότερο παρείσακτη απ' ό,τι εγώ αυτό το διάστημα.

«Αχ, Κέιτι» είπα. «Λυπάμαι πάρα πολύ... αισθάνομαι απαίσια. Δεν ξέρω πώς συνέβη αυτό. Ήμουν βέβαιη πως είχα κλείσει όλες τις θέσεις στο κέντρο του βαγονιού, για να είναι σίγουρο πως θα είμαστε μαζί. Το σύστημα θα τις άλλαξε, από μόνο του. Να σου πω, έλα να καθίσεις εδώ... Θα πάω εγώ δίπλα».

«Όχι» είπε η Κέιτι καθώς σήκωνε τη βαλίτσα της άγαρμπα πάνω από τα κεφάλια των επιβατών που κάθονταν ήδη στις θέσεις τους. «Δεν έχει καμία λογική αυτό που προτείνεις. Δεν με πειράζει».

Ο τόνος της φωνής της αφήνει να εννοηθεί το αντίθετο. *Για όνομα, συλλαμβάνω τον εαυτό μου να σκέφτεται. Ένα ταξίδι με το τρένο είναι. Πόση σημασία έχει;*

Οι υπόλοιπες οχτώ θέσεις βρίσκονταν αντικριστά, γύρω από δύο τραπέζια, στη μέση του βαγονιού. Λίγο παρακάτω καθόταν μια ηλικιωμένη γυναίκα, δίπλα σε μια έφηβη γεμάτη σκουλαρίκια... δυο μοναχικές ταξιδιώτισσες. Δεν φαινόταν να υπάρχει κάποιο περιθώριο να διορθώσουμε το μπέρδεμα. Τότε, όμως, η Μιράντα έγειρε προς τα κει για να μιλήσει στην ηλικιωμένη γυναίκα, έτσι που τα πυκνά μαλλιά της κρέμασαν σαν χρυσαφένιο πέπλο, κι έκανε τα μαγικά της. Ήταν φανερό πόσο είχε γοητευτεί η ηλικιωμένη γυναίκα: από την όψη της, από την καθάρια, σχεδόν παλιομοδίτικη, προφορά. Η Μιράντα, όταν το θέλει, μπορεί να γίνει άκρως γοητευτική. Δεν υπάρχει άνθρωπος που να τη γνωρίζει και να μην έχει βρεθεί αντιμέτωπος μ' αυτή τη γοητεία.

Μα και βέβαια, είπε η γυναίκα, ευχαρίστως θα άλλαζε θέση. Ούτως ή άλλως, πιθανότατα στο διπλανό βαγόνι θα είχε περισσότερη ησυχία: «Αχ, εσείς οι νέοι!» αναφώνησε, αν και κανείς μας δεν ήταν πλέον και τόσο νέος. «Άλλωστε, προτιμώ να κάθομαι βλέποντας προς τα εμπρός».

«Ευχαριστώ, Μιράντα» είπε η Κέιτι, χαμογελώντας σφιγμένα. (Ακούστηκε ευγνώμων, αν και το ύφος της δεν ταίριαζε απόλυτα με τη χροιά της φωνής της). Η Κέιτι και

η Μιράντα είναι κολλητές φίλες από παλιά. Ξέρω, όμως, πως τον τελευταίο καιρό δεν βλέπονται και τόσο συχνά. Η Μιράντα λέει πως η Κέιτι είναι πολύ απασχολημένη με τη δουλειά. Οπότε, μιας και η Σαμίρα με τον Τζάιλς έχουν αφοσιωθεί στο μωρό, η Μιράντα κι εγώ βλεπόμαστε περισσότερο από ποτέ. Έχουμε πάει μαζί για ψώνια, για ποτά. Έχουμε κουτσομπολέψει παρέα. Έχω αρχίσει να αισθάνομαι πως με αποδέχτηκε ως φίλη της, κι όχι απλώς ως την κοπέλα του Μαρκ, την τελευταία προσθήκη στην παρέα κατά σχεδόν μία δεκαετία.

Στο παρελθόν, η Κέιτι ήταν μονίμως εκεί για να με κρατάει στο περιθώριο. Η σχέση της με τη Μιράντα ήταν ανέκαθεν πάρα πολύ στενή. Σε τέτοιο σημείο, μάλιστα, ώστε περισσότερο θύμιζαν αδελφές παρά φίλες. Κι αυτό, παλιότερα, ήταν κάτι που με έκανε να αισθάνομαι αποκλεισμένη, όλο εκείνο το δέσιμο, η κοινή διαδρομή. Δεν άφηνε περιθώριο σε μια νέα φίλια να ανασάνει. Οπότε, ένα κομμάτι του εαυτού μου, που φροντίζω να μην εκδηλώνω, αισθάνεται... πώς να το πω, πολύ ευχαριστημένο.

Πραγματικά θέλω όλοι να περάσουν όμορφα σ' αυτή την εκδρομή, να στεφθεί η εξόρμησή μας με επιτυχία. Άλλωστε, αυτή η απόδραση για την παραμονή της Πρωτοχρονιάς είναι υπόθεση πολύ σημαντική. Είναι κάτι που κάνει κάθε χρονιά αυτή η παρέα. Είναι κάτι που έκαναν επί χρόνια, προτού καν εμφανιστώ εγώ στη σκηνή. Και φαντάζομαι πως, κατά κάποιον τρόπο, η οργάνωση αυτής της εκδρομής αποτελεί μια μάλλον θλιβερή απόπειρα να απο-

δείξω ότι αποτελώ, πραγματικά, κομμάτι της παρέας. Να δηλώσω πως θα έπρεπε να γίνω πλήρως αποδεκτή στον «κλειστό κύκλο» τουλάχιστον. Θα περίμενε κανείς πως ένα διάστημα τριών χρόνων –όσο δηλαδή είμαι μαζί με τον Μαρκ– θα ήταν επαρκώς μεγάλο. Όμως δεν είναι έτσι. Βλέπετε, όλοι τους γνωρίζονται από παλιά: από την Οξφόρδη, όπου πρωτοξεκίνησε η φιλία τους.

Είναι μια περίεργη κατάσταση, όπως αντιλαμβάνεται ο καθένας που έχει βρεθεί σε ανάλογη θέση, το να είσαι η νεότερη προσθήκη σε μια παρέα παλιών φίλων. Κι απ' ό,τι φαίνεται, θα είμαι πάντοτε η καινούρια, όσα χρόνια κι αν περάσουν. Θα είμαι πάντοτε η τελευταία που μπήκε στη συντροφιά, η παρείσακτη.

Κοιτάζω ξανά το φυλλάδιο που έχω ακουμπισμένο πάνω στα γόνατά μου. Ίσως αυτή η εκδρομή, τόσο προσεκτικά οργανωμένη, να αλλάξει τα πράγματα. Να αποδείξει πως αποτελώ αναπόσπαστο κομμάτι της παρέας. Αισθάνομαι πολύ ενθουσιασμένη.

ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Ένα απομακρυσμένο κυνηγετικό καταφύγιο, βαθιά στα Υψίπεδα της Σκοτίας, είναι το μέρος που έχει επιλέξει μια παρέα παλιών φίλων για να περάσουν τις διακοπές της Πρωτοχρονιάς, τηρώντας μια παράδοση δέκα χρόνων που ξεκίνησε όταν ήταν φοιτητές στην Οξφόρδη και που τους θέλει να υποδέχονται πάντα όλοι μαζί τη νέα χρονιά.

Το βάρος, όμως, των κρυμμένων μυστικών αποδεικνύεται υπερβολικά μεγάλο για να αντισταθμίσει την εξασθενημένη νοσταλγία και, πάνω στο ξεφάντωμα της γιορτινής βραδιάς, το νήμα που τους κρατά όλους ενωμένους σπάει.

Ένα μέλος της παρέας απομακρύνεται από τη ζεστασιά του καταφυγίου, την ίδια στιγμή που στην περιοχή κυκλοφορεί ένας μανιακός δολοφόνος, ενώ το ίδιο το καταφύγιο κρύβει ένα σκοτεινό μυστικό...

Ανήμερα την Πρωτοχρονιά το αγνοούμενο μέλος της παρέας βρίσκεται νεκρό...

Ένα συναρπαστικό, καθηλωτικό θρίλερ με πανέξυπνη γραφή, που θυμίζει Άγκαθα Κρίστι, δοσμένο με πειστικά απειλητικό ύφος και υποβλητική ατμόσφαιρα.